

Postawy liturgiczne

Postawy liturgiczne

Postawy liturgiczne są uzewnętrznieniem wewnętrznego nastawienia uczestników liturgii. Można zatem powiedzieć, że w jakiś sposób odsłaniają serce uczestników liturgii i objawiają ich myśli. Przyjmowane zaś wspólnie przez całe zgromadzenie liturgiczne są wyrazem jedności Ludu Bożego w oddawaniu czci Bogu.

W liturgii rozróżnia się następujące postawy:

- **postawa stojąca**
- **postawa siedząca**
- **postawa klęcząca**
 - **leżenie krzyżem (prostracja)**

Postawy liturgiczne mają w dużej mierze swe źródło w postawach przewidywanych przez ceremoniał dworu cesarskiego. Dziś jednak nie odnoszą się one do oddawania czci ziemskiemu władcy, lecz Władcy całego stworzenia – Jezusa Chrystusa, którego Pismo Święte nazywa Królem i Panem.

Postawa stojąca

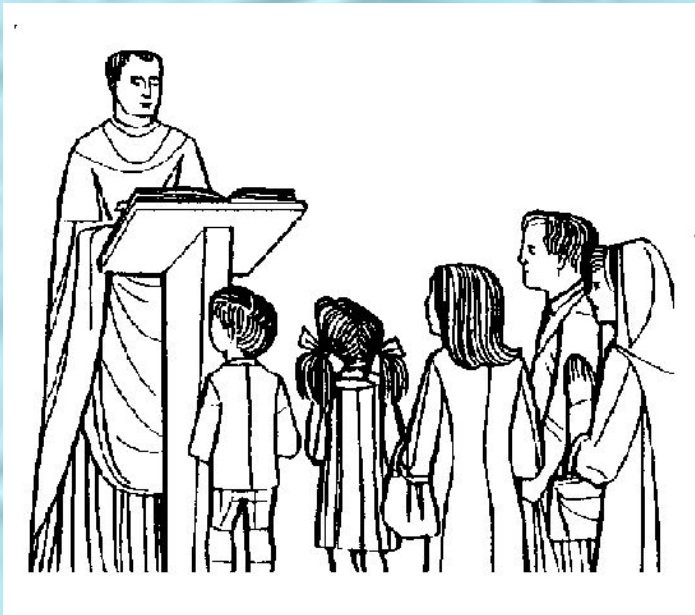
Postawa stojąca jest wyrazem:

- szacunku dla Boga – dlatego jest przyjmowana przez większą część liturgii, która jest publicznym oddawaniem czci Bogu oraz w czasie czytania Ewangelii dla podkreślenia jej szczególnej rangi pośród innych fragmentów Słowa Bożego;

- radości z odkupienia – jako że dominuje ona w czasie sprawowania liturgii, należy uświadamiać sobie, że Msza św. jest szczególną okazją do wdzięczności Bogu za dar zbawienia;

- wolności dzieci Bożych – tak rozumieli ją Ojcowie Kościoła;

- gotowość do działania – jest wyrazem czuwania, a nie ospałości.

Postawa klęcząca

Postawa klęcząca

w liturgii wyraża:

- uwielbienie Boga, adorację – dlatego podczas przeistoczenia wierni klęczą, a kapłan przyklęka po ukazaniu postaci eucharystycznych;
- pokutę – jest wyrazem skruchy;
- błaganie – często o przebaczenie i pomoc

Postawa siedząca

Postawa siedząca jest wyrazem słuchania. Jako postawa przyjmowana celem odpoczynku sprzyja zamyśleniu – wyraża skupienie i sprzyja rozważaniu usłyszanego Słowa Bożego.

Z tego względu jest postawą dominującą podczas mszalnej liturgii Słowa – w czasie czytań biblijnych (z wyjątkiem Ewangelii), śpiewu międzylekcyjnego, homilii.

Postawa prostracji

Prostracja (leżenie krzyżem lub padanie na twarz) jest wyrazem szczególnego uniżenia się wobec Boga (większego niż klęczenie) oraz jest wyrazem głębokiej modlitwy. Od bardzo dawna istniała ona jako wyraz pobożności prywatnej, a w liturgii ma:

- na rozpoczęcie wielkopiątkowej Liturgii Męki Pańskiej;
- podczas liturgii święceń kandydaci przyjmują ją podczas śpiewu litanii do Wszystkich Świętych.

Pomoc Duchowa

www.adonai.pl